

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/8/2019
Identifikačné číslo spisu:	2114000162
Dátum vydania rozhodnutia:	13.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2114000162.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 13. marca 2019, v trestnej veci obvineného L. H., pre prečin krádeže podľa § 212 ods.2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Barbora Petrovič, advokátky v Trnave, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 16. apríla 2015, sp. zn. 6To/119/2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava z 26. augusta 2014, sp. zn. 0T/90/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie obvineného L. H. s a o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 26. augusta 2014 bol obvinený L. H. uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 30. apríla 2014 asi o 10:00 hod. v Trnave na ulici W. č. XXXX/XA odcudzil v predajni A. 2 ks deodoranty zn. Old Spice, 2 ks Sprehový gél zn. Adidas, tovar ukryl do ruksaka a popri pokladničnej zóne prešiel bez zaplattenia za tento tovar, čím spôsobil spoločnosti A. J. S., v.o.s. S.. XE,. T.kodu vo výške 10,56 eur, hoci bol dňa 26. mája 2013 Krajským riaditeľstvom PZ, odbor poriadkovej polície Trnava postihnutý v blokovom konaní ev. č. bloku XXXXXXXXX za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov pokutou vo výške 20 eur, rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/54/2013 z 9. augusta 2013, právoplatným dňa 9. augusta 2013 bol odsúdený za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov so skúšobnou dobou s probačným dohľadom na 48 mesiacov, a trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/85/2014 z 27. apríla 2014, právoplatným dňa 27. apríla 2014 bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov nepodmienečne, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd Trnava obvinenému uložil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 21 mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal obvinený odvolanie, v ktorom namietal, že mu mal byť uložený súhrnný trest a to podľa § 42 Trestného zákona, a to vo vzťahu k odsúdeniam Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/85/2014, Okresného súdu Trnava, sp. zn. OT/90/2014 a Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5T/54/2013.

Krajský súd v Trnave uznesením zo 16. apríla 2015, sp. zn. 6To/119/2014 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného L. H. zamietol. Krajský súd vo vzťahu k námietke uloženia súhrnného trestu uviedol, že obvinený L. H. sa posudzovaného skutku prečinu krádeže dopustil dňa 30. apríla 2014, teda až po všetkých odsúdeniach uvedených v odpise registra trestov.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/119/2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. OT/90/2014 podal obvinený L. H. vlastným písomným podaním doručeným okresnému súdu 2. augusta 2016 (č. l. 118) a prostredníctvom obhajkyne dňa 30. novembra 2018 (doručené okresnému súdu 6. decembra 2018 (č. l. 244) dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený L. H. uložený trest odňatia slobody považuje za neprimerane prísny. V dovolaní uviedol, že k spáchanému skutku sa priznal a konanie úprimne oľutoval. Pri ukladaní trestu súd nezohľadnil prevahu poľahčujúcich ani priťažujúcich okolností, keďže súd konštatoval jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Nesúhlasí s tým, že súd vzhliadal na už spomínanú priťažujúcu okolnosť, ktorá podľa jeho názoru neprichádzala do úvahy. Obvinený H. bol odsúdený podľa § 212 ods. 3, písm. b) Trestného zákona, z ktorého vyplýva, že k jeho odsúdeniu podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty prišlo z dôvodu, že obvinený už bol za taký čin v predchádzajúcich 24 mesiacov odsúdený. Obvinenému bol preto ukladaný trest v trestnej sadzbe od 6 mesiacov až na tri roky. Ak by k použitiu tejto trestnej sadzby neprišlo, obvinenému by bol ukladaný trest odňatia slobody podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona, t. j. v sadzbe až do dvoch rokov.

Podľa názoru obvineného nie je možné duplicitne postihovať obvineného za jeho predchádzajúcu trestnú činnosť.

Pokiaľ by súd na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) neprihliadol, pri jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona by prišlo k zníženiu hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a to troch rokov. Tri roky znížené o jednu tretinu menia trestnú sadzbu zo 6 mesiacov až tri roky na sadzbu 6 mesiacov až dva roky a dva mesiace.

Uvedené je dôležité, nakoľko pri úvahe, ktorú súd použil, a to, že obvinenému bolo potrebné uložiť trest v polovici trestnej sadzby, t. j. pri sadzbe 6 mesiacov až dva roky a dva mesiace, nejednalo by sa o 21 mesiacov ako súd trest vymeral, ale polovica by predstavovala 16 mesiacov, čo predstavuje 5 mesiacov rozdiel.

Napriek uvedenému, kedy súd nekompromisne konštatuje, že obvinený si mal byť pri svojich početných skúsenostiach s trestným konaním, byť vedomý možných následkov, tieto úvahy sa javia ako veľmi prísne a to vzhľadom na pôvod obvineného, ktorý vyrastal v detskom domove. Nebol schopný sa zaradiť do riadneho života občana. Obvinený žil v zlom prostredí, bez zaužívaného rešpektovania právnych noriem, čo viedlo k páchaniu trestnej činnosti, ktorú úprimne oľutoval.

Bolo potrebným vziať do úvahy aj skutočnosť, že obvinený krádežou spôsobil škodu vo výške 10,56

eur, za čo sa trest odňatia slobody v trvaní 21 mesiacov javí skutočne neprímerane prísny. Takáto škoda je škodou skutočne nízkou bez toho, že by bola tým spôsobená ujma, ktorú by poškodený znášal ťažko. Ujma na zdraví spôsobená nebola.

Obvinený preto považuje vymeriavanie trestu v polovici trestnej sadzby za nedôvodné a neprímerané. Ďalej obvinený poukázal na to, že súd mal v čase rozhodovania vedomosť, že mu bude premenený podmienený trest v trvaní troch rokov, uložený mu rozsudkom Okresnému súdu Zvolen z 9. augusta 2013, sp. zn. 5T/54/2013.

Keďže ani odvolací súd sa s uvedeným náležite nevysporiadal, obvinený to považuje za zásah do jeho práva na obhajobu.

Obvinený napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne pre uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a tým aj k nesprávnemu použitiu hmotnoprávneho ustanovenia a uloženia trestu mimo zásad ukladania trestov podľa § 34 Trestného zákona. Súd pri rozhodovaní neprihliadal na následok spáchaného trestného činu (t. j. škodu vo výške 10,56 eur), na osobu a pomery páchatel'a (odchovanec detského domova a možnosti resocializácie obvineného). Súd neoprávnene prihliadal na priťažujúcu okolnosť a teda nesprávne aplikoval ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona resp. ignoroval závažné okolnosti relevantné pri určovaní výmery trestu.

Vzhľadom na uvedené obvinený navrhol, aby dovolací súd na verejnom zasadnutí po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov napadnutých rozhodnutí rozsudku Okresného súdu Trnava z 26. augusta 2014, sp. zn. OT/90/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 16. apríla 2015, sp. zn. 6To/119/2014 a zistení dôvodov dovolania v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), h) a i) Trestného poriadku rozsudkom vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku porušenie zákona v týchto ustanoveniach a zrušil napadnuté rozhodnutie podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku. Zároveň, aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“). Vo vyjadrení zo 14. januára 2019 uviedol k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), že pod tento prípad možno subsumovať napríklad prípad porušenia ustanovení o povinnej obhajobe v prípadoch, kedy obvinený musí mať obhajcu. Pod tento dovolací dôvod však nie je možné podriaďovať prípadnú arbitrážnosť rozhodnutia súdov, nakoľko v danom smere ide o formálno-obsahové náležitosti rozhodnutia súdu, ktoré nie sú v žiadnom súvisi s uplatňovaním procesného práva obvineného v priebehu celého trestného stíhania. V danom kontexte je potrebné poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov Slovenskej republiky, najmä s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2018, sp. zn. 2Tdo/50/2018. Musí ísť o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá tento dovolací dôvod (obdobne uznesenie NS SR, sp. zn. 5Tdo/13/2012, 1TdoV/13/2011). K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) prokurátor uviedol, že obvinený L. H. bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona v trvaní 21 mesiacov. Podľa predmetného ustanovenia Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, bola trestná sadzba odňatia slobody za uvedený prečin vymedzená dolnou hranicou 6 mesiacov a hornou hranicou 3 roky. Vzhľadom na uvedené je teda namieste deklarovať skutočnosť, že v posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Pokiaľ by aj zo strany prvostupňového súdu prišlo k neuplatneniu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, tak ani v tomto prípade by nešlo o trest uložený mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, nakoľko takto upravená výmera trestu by bola stanovená dolnou hranicou trestnej sadzby 6 mesiacov a hornou hranicou trestnej sadzby 26 mesiacov. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i)

Trestného poriadku prokurátor uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací nie je oprávnený na revíziu právoplatných rozhodnutí zameranú na zisťovanie správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý bol ustálený súdmi prvého a druhého stupňa, pokiaľ je dovolanie podané inou osobou ako ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 371 ods. 3 Trestného poriadku). Práve existencia resp. neexistencia príťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností je jednou z obligatórnych náležitostí viažucich sa k správnosti a úplnosti zisteného skutku (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Tdo/56/2013). Otázka zisťovania resp. hodnotenia (ne) existencie príťažujúcich a poľahčujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu. Ak ale súd vo výroku napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby, tak ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona, môže za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 2Tdo/73/2012). Dôvod dovolania podľa tohto dovolacieho dôvodu slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb (Tpj. 39/2010). Zo strany prvostupňového súdu neprišlo ani k nesprávnemu použitiu hmotnoprávneho ustanovenia § 34 os. 4 Trestného zákona, nakoľko podľa názoru prokurátora súd pri výmere trestu prihliadal v plnej miere na osobu obvineného, ako druhovo špeciálneho recidivistu a v neposlednom rade na potrebu ochrany spoločnosti pred týmto páchatelom, aby tak bol adekvátne naplnený účel trestu predovšetkým so zreteľom na prvok individuálnej a generálnej prevencie. Skutočnosť tvrdená obvineným v dovolaní, že súd nebral pri výmere trestu odňatia slobody do úvahy zanedbateľný následok trestnej činnosti (t. j. škoda vo výške 10,56 eur), sa v kontexte s trestnou minulosťou obvineného v čase rozhodovania súdu javí ako absolútne právne irelevantná. S poukazom na vyššie uvedené prokurátor navrhol dovolanie obvineného L. H. v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c), bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (písm. h), rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i).

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Dovolací súd skúmal najskôr naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. či zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia chápe ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Právo na obhajobu v sebe zahŕňa právo na osobnú obhajobu, právo nechať sa obhajovať obhajcom, ktorým môže byť len advokát, právo na povinnú obhajobu, ako aj povinnosť orgánov činných v

trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Zároveň aj predstavuje vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Obvinený v podanom dovolaní neuviedol ani jednu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že v posudzovanom prípade bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Obvinený tento dovolací dôvod videl v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou obvineného ohľadne neprimeranosti trestu.

Táto námietka pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nespadá a nespadá pod žiadny dovolací dôvod.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v podanom dovolaní nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku; a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom.

V posudzovanej veci preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naplnený nebol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Obvinený naplnenie tohto dovolacieho dôvodu vidí v tom, že uložený trest odňatia slobody, ktorý mu súd uložil, bol neprimerane prísny. Súd nemal pri ukladaní trestu zohľadňovať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak obvinenému bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Druhy trestov sú upravené v ustanovení § 32 Trestného zákona.

Zákonom stanovená trestná sadzba je určená v skutkovej vete toho - ktorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Určenie trestnej sadzby je však v konkrétnej trestnej veci závislé na okolnostiach, medzi ktorými sú aj priťažujúce a poľahčujúce okolnosti podľa § 36, § 37 Trestného zákona. Ako vyplýva z ustanovenia § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona, trestná sadzba (jej horná a dolná hranica) sa zvyšuje (znižuje) podľa pomeru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností.

Okresný súd Trnava uznal obvineného L. H. za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona. (Za tento trestný čin zákon ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere od 6 mesiacov na tri roky - 36 mesiacov) a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 21 mesiacov s použitím jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, t. j. že obvinený sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že obvinený bol už za trestný čin odsúdený.

Dovolací súd je oprávnený skúmať, či takto upravená zákonom ustanovená trestná sadzba je správna, ale nie, či boli okolnosti súdom správne vyhodnotené ako priťažujúce alebo poľahčujúce, alebo či existovali iné poľahčujúce okolnosti v prospech páchatela.

Okresný súd Trnava na str. 3 až 4 rozsudku sa správne zaoberal uložením trestu obvinenému, keď konštatoval, že v súvislosti s priznaním poľahčujúcej okolnosti zohľadnil, že obvinený sa k skutku priznal a trestný čin úprimne oľutoval, a pri priťažujúcej okolnosti zohľadnil, že v minulosti bol obvinený už súdne trestaný. Pri rovnakom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd postupoval podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona a neupravoval dolnú ani hornú hranicu trestnej sadzby uvedenej v § 212 ods. 3 Trestného zákona a uložil mu trest nepodmienečný, nakoľko skutok spáchal jednak v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia a jednak po právoplatnom odsúdení za rovnaký druh trestnej činnosti. Obvinený bol v priebehu piatich rokov siedmykrát odsúdený za rovnakú trestnú činnosť - majetkového charakteru. Krajský súd v Trnave správnosť uloženého trestu potvrdil. Okrem iného uviedol na str. 3 uznesenia sp. zn. 6To/119/2014, že neboli splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu odňatia slobody, pretože žalovaného skutku sa obvinený dopustil 30. apríla 2014, teda až po všetkých odsúdeniach uvedených v odpise registra trestov GP SR. Pokiaľ ide o výmeru trestu, je dôležité podotknúť, že obvinený ako mladý 23 -ročný človek od roku 2009 vykazuje 12 právoplatných odsúdení (majetkového charakteru), teda ide o špeciálneho recidivistu. Ukladanie restu odňatia slobody špeciálnemu recidivistovi v strede zákonom stanovenej trestnej sadzbe nie je neprimerane prísne ani nezákonné.

Najvyšší súd k námietke obvineného k existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona len poznamenáva, že otázka zisťovania resp. zhodnotenia (ne) existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného. Ak ale súd v napadnutom rozhodnutí konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej ale i priťažujúcej, no v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona; ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia). V posudzovanej veci však o žiadne takéto relevantné pochybenie zo strany súdu nedošlo.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že obvinenému bol uložený trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby a taký druh trestu, ktorý zákon za stíhaný trestný čin pripúšťa, preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku naplnený nebol.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolateľ odôvodnil iba všeobecne, keď namietal nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia, teda právnej kvalifikácie skutku, konkrétne nesprávneho zohľadnenia pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K tomu najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmavať správnosť a úplnosť zisteného skutku [veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva, preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu

vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenom v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdov nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdov nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený L. H. spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku právnou kvalifikáciou uvedenou v právnej vete rozsudku okresného súdu. Použitú právnou kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušného znaku skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.